

NORGES HØYESTERETT

Den 2. mai 2012 avsa Høyesterett dom i

HR-2012-00914-A, (sak nr. 2011/2125), straffesak, anke over dom,

A (advokat Frode Sulland)

mot

Den offentlige påtalemyndighet (statsadvokat Erik Thronæs)

STEMMEGIVNING :

- (1) Dommer **Matheson**: Saken gjelder straffutmåling for voldtekt av en mindreårig jente som på grunn av beruselse var ute av stand til å motsette seg handlingen.
- (2) Vesterålen tingrett avsa 16. mai 2011 dom i sak mot A med slik domsslutning for så vidt gjaldt straffekravet:

”A, f. 10.02.1992, dømmes for overtredelse av straffeloven § 192 første ledd bokstav b og andre ledd bokstav a og tredje ledd bokstav a, jf. § 206 og straffeloven § 196 første ledd og andre ledd bokstav a til fengsel i tre år.”
- (3) Både Riksadvokaten og A anket straffutmålingen til Hålogaland lagmannsrett, som den 9. november 2011 avsa dom med slik domsslutning for så vidt gjaldt straffekravet:

”1. A, født 10.02.1992, dømmes for overtredelse av straffeloven § 192 første ledd bokstav b, jf. andre ledd bokstav a, jf. tredje ledd bokstav a, jf. § 206 og straffeloven § 196 første og andre ledd bokstav a, alt sammenholdt med straffeloven § 62 første ledd til fengsel i 3 – tre – år og 4 – fire – måneder.”

- (4) Handlingen A ble domfelt for, var begått sammen med en kamerat som ble idømt samme straff. Begge ble dømt solidarisk ansvarlig til å betale oppreisningserstatning til fornærmede med 175 000 kroner.
- (5) A har anket til Høyesterett. Anken gjelder straffutmålingen. For den medtiltaltes del er lagmannsrettens dom rettskraftig.
- (6) *Jeg er kommet til at anken må tas til følge, og at straffen bør settes noe ned.*
- (7) Lagmannsretten har lagt tingrettens beskrivelse av det straffbare forholdet til grunn for sin avgjørelse. Fra beskrivelsen, som er tatt inn i lagmannsrettens dom, gjengis følgende:

”Retten legger til grunn for avgjørelsen at fornærmede og de tiltalte deltok på fest hos B natt til 27. juni 2010. De hadde alle drukket alkohol under oppholdet hos B, kvelden før og tidligere på natta. Fornærmede ble på grunn av alkoholinntaket ute av stand til å ta vare på seg selv. Hun ble etter at hun utenfor boligen til B hadde falt, hjulpet inn av C og lagt i sengen til B. Sent på natten den 27. juni 2010 hadde de tiltalte sammen gått inn på soverommet hvor fornærmede lå. Der har D tatt dyna av fornærmede. A har dratt av henne trusa. Fornærmede var da i en tilstand av bevisstløshet og ute av stand til å bevege seg. Hun merket ikke at det var kommet noen inn på soverommet og at trusa ble dratt av henne eller det som deretter skjedde. Fornærmede lå på rygg og D har løftet det ene benet til fornærmede og ført tuten på en ølflaske inn i hennes vagina og latt den stå igjen der. Flasken gled etter kort tid ut og ble liggende mellom beina til fornærmede til A tok flasken og førte den på ny inn i vaginaen til fornærmede. De gikk deretter ut fra soverommet. De kom begge leende ut fra soverommet og satte seg ved salongbordet sammen med B og C. Sistnevnte hadde sett at de kom ut fra soverommet. Hun gikk like etter inn på soverommet og så da at ølflaske lå mellom beina til fornærmede. Hun satte flasken på nattbordet. En stund senere samme natt, kort tid før de tiltalte forlot stedet, gikk de sammen på ny inn på soverommet hvor fornærmede lå. A hadde da på ny plassert flasken mellom beina til fornærmede. C hadde sett at de gikk inn på soverommet og gikk dit straks etter. De tiltalte kom ut fra soverommet idet hun gikk inn. Hun fant flasken mellom beina til fornærmede. Hun tok flasken ut fra rommet og satte den på kjøkkenbenken.

Fornærmede kom ikke til bevissthet før hun våknet opp hjemme hos seg selv om ettermiddagen samme dag. Hun var blitt hentet av foreldrene etter at de var blitt ringt etter av B. Fornærmede hadde blødd fra underlivet etter at hun kom hjem og hadde hatt smerter i underlivet de to første dagene etter hendelsen.

....

Det legges til grunn som bevist ut over enhver rimelig tvil, at den smale enden på ei ølflaske, har vært skjøvet inn i fornærmedes vagina minst 2,5 cm to ganger og at de tiltalte har skjøvet flasken inn i fornærmedes vagina en gang hver. De har opptrådt i fellesskap og voldtekten er begått av flere i fellesskap. ...

Fornærmede var under 16 år på gjerningstidspunktet. Begge de tiltalte kjente til fornærmede fra tidligere og de var klar over at hun var i alderen 15 til 16 år.”

- (8) Tiltaltes handling ble, som det har vært nevnt, begått den 27. juni 2010. Dette er 2 dager etter vedtakelsen av endringene i straffelovens bestemmelser om seksuallovbrudd, jf. lov

25. juni 2010 nr. 46. Ved endringsloven ble departementets forslag i Prop. 97 L (2009–2010) Endringer i straffeloven 1902 mv. (skjerpning av straff for drap, annen grov vold og seksuallovbrudd) gjennomført og satt i kraft straks. Minstestrafen for voldtekt til samleie ble hevet til fengsel i 3 år, jf. § 192 annet ledd. Det ble samtidig gjennom forarbeidene gitt klare anvisninger på et forhøyet normalstraffnivå for handlinger som omfattes av minstestrafen. Ved straffbare handlinger som er begått etter at endringsloven trådte i kraft, skal domstolene fullt ut bygge på de forhøyede nivåer som er forutsatt i motivene til lovendringen, jf. Rt. 2011 side 734 avsnitt 11.

- (9) Lagmannsretten kom under henvisning til de føringer lovgiver har gitt til at utgangspunktet for straffutmålingen burde være fengsel i 5 år, jf. Prop. 97 L (2009–2010), særlig side 20. Reaksjonen ble imidlertid på bakgrunn av tiltaltes uforbeholdne tilståelse, og med en viss vekt på hans umodenhet, samt handlingens karakter av impulsbehandling, fastsatt til fengsel i 3 år og fire måneder.
- (10) Hovedspørsmålet i foreliggende sak er om lagmannsretten har rett i at det for tiltaltes handling skal tas utgangspunkt i et normalstraffnivå på fengsel i 5 år, og om det ut fra forholdene i den konkrete sak er utmålt en riktig straff.
- (11) I proposisjonen side 6 uttales følgende om domstolenes konkrete straffastsettelse:
- ”Forslagene i proposisjonen her er på ingen måte ment å rukke ved domstolenes frihet til å fastsette den straff i den enkelte sak som de til enhver tid finner riktig ut fra tilgjengelige og relevante straffutmålingsmomenter, men et tungtveiende slikt moment vil nettopp være lovgivers klart uttrykte og begrunnede uttalelser om hvor normalstraffnivåene bør ligge.”**
- (12) Departementet uttaler videre på side 19 at angivelsen av et normalstraffnivå for utvalgte sakstyper ikke er ment å gjøre straffutmålingen statisk eller skjematisk. Om utmålingen sies det:
- ”Normalstraffnivået angir bare utgangspunktet for vurderingene – hvor på skalaen vurderingene skal starte. Straffen skal fortsatt fastsettes etter en konkret vurdering av omstendighetene i den enkelte sak. Skjerpene eller formildende omstendigheter kan tilsa at straffen fastsettes over eller under normalstraffnivået.”**
- (13) På denne bakgrunn har Høyesterett i Rt. 2011 side 734 avsnitt 11, angitt domstolenes handlingsrom ved straffastsettelsen slik:
- ”Dette røkkes ikke ved domstolenes plikt til å fastsette en forsvarlig straff i det enkelte tilfellet, basert på et bredt spekter av hensyn. Jeg viser til Prop. 97 L (2009–2010) side 6, hvor det tvert imot fremheves at domstolene – også etter endringen i juni 2010 – skal ’fastsette den straff i den enkelte sak som de til enhver tid finner riktig ut fra tilgjengelige og relevante straffutmålingsmomenter’.”**
- (14) For de vurderinger Høyesterett skal foreta i nærværende sak, finner jeg det nødvendig først å redegjøre nærmere for lovgivers anvisning på – og begrunnelse for – det forhøyede normalstraffnivået som følger av endringsloven. Ettersom deler av straffskjerpelsen har vært direkte innrettet mot overtredelse av § 192 første ledd bokstav b om seksuell omgang med noen som er bevisstløs eller av andre grunner ute av stand til å motsette seg handlingen, slik som her, er denne tilnærmingen naturlig.

- (15) På dette punktet vil jeg innledningsvis peke på at det i proposisjonen side 16–17 er vist til at regjeringen i SoriaMoria-erklæringen uttrykte en målsetting om å få opp straffnivået for voldtekt og andre seksuallovbrudd. Det uttales at straffnivået må reflektere at voldtekt er en av de mest alvorlige forbrytelsene mot en persons fysiske, psykiske og seksuelle integritet, og som oftest vil ha dyptgripende skadevirkninger og medføre reduksjon i livskvalitet for den som rammes. Deretter sies det i proposisjonen:

”Dette gjelder for alle typer voldtekter – ikke bare overfallsvoldtekter eller voldtekter der det blir brukt vold, men også for voldtekter begått mot personer som er ute av stand til å motsette seg handlingen.”

- (16) I forlengelsen av dette uttrykker lovgiver et særlig behov for å heve straffnivået for voldtekter som pådømmes etter § 192 første ledd bokstav b. Det blir pekt på at det for slike overgrep har vært utmålt en markert lavere straff enn etter bokstav a om å skaffe seg seksuell omgang ved vold eller truende adferd. Høyesterett har i flere avgjørelser omtalt voldtekter etter første ledd bokstav b som voldtekter ”i nedre sjikt” av bestemmelsen.
- (17) Det jeg så langt har fremhevet viser at lovgiver ved etableringen av et forhøyet straffnivå har hatt et særlig øye på voldtekter begått – slik som her – mot personer som er ute av stand til å motsette seg handlingen; de såkalte hjelpeløssakene.
- (18) Lovgivers anvisning på økte normalstraffnivåer i tillegg til at minstestrafen for voldtekt til samleie ble satt til fengsel i 3 år, understreker at minstestrafen bare etablerer et ”gulv” for det reaksjonsnivået som følger av lovendringen. I så måte sies det i proposisjonen klart at minstestrafen bare vil komme til anvendelse ved ”de mildere” formene for voldtekt, jf. Prop. 97 L (2009–2010) side 19. Deretter heter det:

”Normalstraffnivået for voldtekt, uten særlig formildende eller skjerpene omstendigheter, må da være betydelig høyere,”

- (19) Departementet gir i fortsettelsen anvisning på at normalstraffnivået for voldtekt som omfattes av minstestrafen, ikke bør være under fengsel i 4 år. Som illustrasjon på handlinger som kvalifiserer for slik straff, er det vist til Rt. 2002 side 1295 som gjaldt voldtekt til samleie med en 18 år gammel kvinne mens hun var beruset og sov. Videre er det vist til Rt. 2008 side 890 der gjerningsmannen utnyttet en ung kvinne som var i alkoholrus ved å lure henne inn på sin lugar og voldta henne til samleie der.
- (20) Det er her viktig å nevne at det i proposisjonen uttales at normalstraffnivået på fengsel i 4 år for voldtekt som omfattes av minstestrafen – altså for voldtekt til samleie – skal være det samme uavhengig av om voldtektene rammes av § 192 første ledd bokstav a, b eller c.
- (21) For voldtekter som pådømmes etter § 192 *tredje ledd* og som omfattes av minstestrafen, bør normalstraffnivået etter lovgivers anvisning ikke være under fengsel i 5 år, jf. proposisjonen side 20. Også for slike overtredelser uttales det at det økte normalstraffnivået gjelder uansett om voldtektene rammes av § 192 bokstav a, b eller c.
- (22) Ytterligere skal det etter de alminnelige og spesielle motiver til § 192 tillegges markert vekt ved straffutmålingen at voldtektene er begått mot en mindreårig, se henholdsvis side 19 og pkt. 8.1 i proposisjonen. Departementet har i denne forbindelse vist til avgjørelsen i Rt. 2003 side 740 som gjaldt voldtekt til ubeskyttede orale og vaginale samleier over en

periode på en og en halv time av en pike på 14 år og 11 måneder. Straffen – som også gjaldt enkelte andre forhold – ble satt til fengsel i 4 år. I proposisjonen uttales at en tilsvarende voldtekt etter lovendringen ikke bør straffes mildere enn fengsel i 5 år. Lovgiver har imidlertid – ut over det jeg nå har pekt på – ikke kvantifisert nærmere hvilken straffskjerpelse som skal finne sted der fornærmede er mindreårig.

- (23) Jeg går på bakgrunn av disse utgangspunktene over til å se på den konkrete straffutmålingen i foreliggende sak.
- (24) Forsvareren har gjort gjeldende at lagmannsretten har lagt seg for høyt når den er kommet til at utgangspunktet for straffutmålingen for tiltaltes handling bør være fengsel i 5 år. Det er særlig vist til fire grunner som samlet gjør at utgangspunktet for straffutmålingen må settes lavere.
- (25) *For det første* gjøres gjeldende at bestemmelsen i § 206 – som likestiller innføring av gjenstand i skjeden eller endetarmsåpning med samleie – opprinnelig synes å ha vært motivert av at inntrengning i kroppens hulrom ved bruk av gjenstander er like skadelig og smertefull *overfor barn* som annen inntrengning. Det er her vist til Ot.prp. nr. 20 (1991–1992) Om endringer i straffeloven og skadeserstatningsloven m.m (seksuelle overgrep mot barn), som begrunner denne særlige lovbestemmelsen, og da spesielt side 18. Forsvarer anfører at dette momentet ikke slår til med samme styrke i vår sak der fornærmede var på det nærmeste 16 år, og at momentet da bør kunne tale for at normalstraffnivået for voldtekt til samleie ikke anvendes, selv om ordlyden i § 206 ikke fanger opp den nyansen det her er pekt på.
- (26) Jeg er ikke enig i dette. Det er riktig som forsvareren har vist til, at bestemmelsen i § 206 – som opprinnelig var plassert i § 213 – ble vedtatt for å skjerpe samfunnets reaksjoner mot seksuelle overgrep mot barn, og at skadevirkningene ved bruk av gjenstand var en sentral del av begrunnelsen. Ved den senere revisjonen av straffelovens kapittel 19 i 2000 heter det imidlertid at ”skadevirkningene og straffverdigheten av denne typen handlinger tilsa en utvidelse av samleiebegrepet”, jf. Ot.prp. nr. 28 (1999–2000) side 34. Etter mitt syn synes det her å ha funnet sted en slags allmenngjøring av de hensyn som opprinnelig begrunnet bestemmelsen.
- (27) På bakgrunn av lovens ordlyd, og det mer generelle syn på straffverdigheten av å bruke en gjenstand slik jeg nettopp har redegjort for, finner jeg ikke å kunne tillegge det forhold forsvarer har pekt på vekt.
- (28) *For det annet* gjøres gjeldende at selv om tiltalte og den medtiltalte begikk handlingen sammen, faller overgrepet utenfor kjerneområdet for hva som § 192 tredje ledd bokstav a om voldtekt begått av flere ”i fellesskap” særlig sikter mot. Det er vist til at i NOU 1997: 23 Seksuallovbrudd pkt. 4.4.5 er et typetilfelle på slike overgrep beskrevet som at to eller flere veksler på å holde offeret og selv begå voldtektshandlingen. Videre heter det i utredningen:

”En voldtekt hvor det er flere overgripere som handler i fellesskap, innebærer forsterkede elementer av hjelpeløshet og ydmykelse for offeret. Offeret kan i slike tilfeller også utsettes for større fare. Straffverdigheten av et slikt overgrep er derfor etter utvalgets syn større enn for voldtekt hvor overgriperen handler alene. Med dette forslaget ønsker utvalget å få frem at handlingen til hver enkelt deltaker i felleshandlingen er mer straffverdige enn om overgriperen handler alene.”

- (29) Jeg er enig med forsvarer i at elementer som holding og forsterkning av hjelpeløshet osv. ikke gjør seg gjeldende i nærværende sak. De to som handlet sammen synes i så måte å ha utført selve overgrepet hver sin gang alene. Departementet har imidlertid som allerede nevnt, understreket at normalstraffnivået på 5 år for tilfeller som omfattes av § 192 tredje ledd, skal gjelde uten hensyn til om voldtektene rammes av § 192 første ledd bokstav a, b eller c. Dette betyr at det forhøyede normalstraffnivået etter § 192 tredje ledd også gjelder i hjelpeløssakene.
- (30) I ransonen av kjerneområdet for hva bestemmelsen tar sikte på å ramme bør det imidlertid, etter mitt syn, vises varsomhet med å ta utgangspunkt i et normalstraffnivå som også vil gjelde ved en mer typisk gruppevoldtekt.
- (31) *For det tredje* har forsvareren gjort gjeldende at det ved straffskjerpelse for mindreårighet må ses hen til at fornærmede bare manglet halvannen måned på å nå den seksuelle lavalder.
- (32) Som jeg allerede har redegjort for, har lovgiver gitt anvisning på at mindreårighet hos fornærmede skal tillegges ”markert vekt” ved straffutmålingen.
- (33) Det må samtidig nevnes at det følger av lovens system gjennom 10-års strafferammen i § 195 for seksuell omgang med barn under 14 år, og 6-års strafferammen i § 196 for seksuell omgang med barn under 16 år, at straffverdigheten øker omvendt proporsjonalt med den mindreåriges alder. Denne graderingen må, slik jeg ser det, også iakttas når fornærmedes mindreårighet skal tillegges vekt ved straffutmåling etter § 192.
- (34) Jeg vil imidlertid understreke at det faktum at fornærmede i foreliggende sak ennå ikke var fylt 16 år – både ut fra lovgivers understrekning av betydningen av mindreårighet og ut fra hva som ellers følger av straffeloven § 62 om konkurrens – nødvendigvis må lede til straffskjerpelse. Selv om vedkommende på det nærmeste hadde nådd den seksuelle lavalder, har hun – så lenge hun er under denne aldersgrensen – krav på et særlig strafferettslig vern.
- (35) *For det fjerde* har forsvarer gjort gjeldende at et utgangspunkt for straffutmålingen i et normalstraffnivå på fengsel i 5 år er for høyt sammenlignet med de straffnivåer som har vært lagt til grunn i andre og alvorligere saker Høyesterett har pådømt under det skjerpede strafferegimet for seksuallovbrudd.
- (36) Høyesterett har avsagt dom i to slike saker.
- (37) Den første saken, jf. Rt. 2011 side 734, gjaldt voldtekt av tidligere samboer. Ved handlingen brøt domfelte etter en krangel fornærmede ned på gulvet, tok av henne trusen og voldtok henne, for deretter å sette seg i en stol og true med hva han ville gjøre mot henne med en kniv han hadde i hånden. Etter dette tvang han kvinnen til oralsex. Fornærmedes datter befant seg hele tiden i naborommet. Overgrepet er oppsummert slik i avsnitt 15:

”B ble altså tvunget til ubeskyttet fullbyrdet vaginalt samleie og til oralt samleie med sædavgang i munn og ansikt. Elementene av grove trusler og frihetsberøvelse er fremtredende: Fornærmede ble praktisk talt holdt fanget i sitt eget hjem over en periode på fem timer. Hensynet til datteren satte henne i en spesielt fortvilet situasjon.”

- (38) Utgangspunktet for straffen ble satt til fengsel i 6 år, jf. avsnitt 17.
- (39) Den andre saken, Rt. 2011 side 1013, gjaldt forsøk på overfallsvoldtekt. Domfelte hadde fulgt etter en kvinne som gikk alene hjem klokken 2 på natten. Han hadde etter hvert startet å ta på fornærmede og forsøkt å beføle henne under klærne, for til slutt å bryte henne ned på bakken og legge seg oppå henne. Det videre hendelsesforløpet er beskrevet slik i dommens avsnitt 7:
- ”Ho vrei seg og gjorde motstand, men han klarte likevel å få av henne buksa og trusa. Han tok også sjølv av seg buksene og prøvde å trengje inn i skjeden hennar medan han heldt henne liggjande på ryggen. Då ho tok til å rope om hjelp, slo han henne fleire gonger i ansiktet for å få henne til å teie stilt. Han gav opp forsøket på valdtekt då ein mann kom gåande.”**
- (40) Førstvoterende uttaler i avsnitt 17 at saken er
- ”klart alvorlegare enn dei tilfella som går inn under normalstraffa i saker utan skjerpande omstende, og som ikkje bør vere under fengsel i fire år. Eg viser då til det eg tidlegare har sagt om hendingsgangen i saka, og legg ikkje minst vekt på at det er tale om ei overfallsvoldtekt”.**
- (41) I avsnitt 18 heter det så:
- ”Etter dette meiner eg at det må leggjast til grunn som utgangspunkt ei straff av fengsel i fem år eller i overkant av det.”**
- (42) Det er på det rene at det utgangspunktet førstvoterende her har oppstilt, gjelder handlingen bedømt som et fullbyrdet overgrep, jf. avsnitt 19.
- (43) Etter min oppfatning kan det ikke være tvilsomt at begge de refererte avgjørelsene gjelder forhold som er langt mer alvorlige enn nærværende sak. Straffutmålingen må nødvendigvis reflektere dette.
- (44) Lagmannsretten har lagt til grunn at handlingen i utgangspunktet kvalifiserer til fengsel i 5 år. Dette tilsvarer etter lovforarbeidene normalstraffnivået ved overtredelser av straffeloven § 192 tredje ledd. Etter mitt syn vil de forhold som henføres under denne bestemmelsen normalt være vesentlig mer alvorlige enn det foreliggende tilfellet. Ut fra det straffbare forhold og dets omfang, vil et utgangspunkt på 5 år i denne saken videre komme i konflikt med hensynet til proporsjonalitet. Jeg viser til min gjennomgang av de sakene som begrunner en slik bedømmelse. Dessuten viser jeg til eksempelet i forarbeidene fra Rt. 2003 side 740 som gjaldt en atskillig grovere voldtektshandling enn i vår sak, og hvor det er uttalt at straffen ikke bør være mildere enn fengsel i 5 år. Også dette viser etter mitt syn at lagmannsrettens utgangspunkt etter en konkret vurdering ut fra relevante straffutmålingsmomenter i dag er kommet noe for høyt.
- (45) Etter min mening bør utgangspunktet for straffutmålingen i denne saken være fengsel mellom 4 år og 4 år og 6 måneder, også tatt i betraktning fornærmedes unge alder.
- (46) Domfelte skal ha fradrag for uforbeholden tilståelse, jf. straffeloven § 59 annet ledd. Det må også tillegges noe vekt at domfelte var umoden og at forholdet hadde et visst preg av impulshandling.

- (47) Straffen bør da settes til fengsel i 2 år og 10 måneder, jf. straffeloven § 59 annet ledd.
- (48) Tiltalte skal bli far i august 2012 og har i den forbindelse – fra å være fisker med arbeid på sjøen – skaffet seg fast arbeid på land for å kunne oppfylle forsørgerrollen. Forsvarer har på denne bakgrunn bedt om at deler av fengselsstraffen gjøres betinget.
- (49) Det klare utgangspunktet er at straffen skal være ubetinget, jf. merknader i spesialmotivene i proposisjonen pkt. 8.1. Lovgiver har under henvisning til Rt. 2002 side 1295 og Rt. 2002 side 1288 gitt anvisning på at adgangen til å idømme deldom i de såkalte hjelpeløssakene skal snevres inn. I disse avgjørelsene – som var avsagt under dissens – synes deldom av flertallet å ha vært begrunnet med at hjelpeløssakene har befunnet seg i et nedre sjikt i forhold til de tradisjonelle voldtektssakene. Et slikt utgangspunkt er definitivt forlatt etter lovendringen i 2010. Jeg kan etter dette ikke se at tiltaltes situasjon gir grunnlag for å fravike utgangspunktet om at straffen skal være ubetinget.
- (50) Jeg stemmer for denne

D O M :

I lagmannsrettens dom gjøres den endring at straffen settes til fengsel i 2 – to – år og 10 – ti – måneder.

- (51) Dommer **Endresen:** Høyesterett har, i de avgjørelser førstvoterende har vist til, utførlig redegjort for de alminnelige konsekvenser av lovendringen i 2010, herunder de klare politiske signaler på straffutmålingsnivået. Jeg ser heller ikke grunn til å supplere førstvoterendes sammenfatning av lovgivningsprosessen og de konsekvenser denne må få for det alminnelige straffenivået i voldtektstilfellene. Som førstvoterende har påvist, vil et skjerpet straffenivå også få anvendelse når voldtekten består i at den tiltalte har utnyttet at fornærmede har vært i en slik tilstand at hun ikke har kunnet motsette seg den seksuelle omgang.
- (52) Etter mitt syn avviker imidlertid de tiltaltes smakløse og krenkende handlinger så vidt markert fra den ordinære voldtektssituasjon, at det, også hensett til tiltaltes unge alder, vil være riktig å gjøre ett år av straffen betinget.
- (53) Dersom ikke de politiske signaler hadde vært så vidt reservasjonsløse som de er, ville jeg ha funnet det naturlig med en ytterligere reduksjon av straffen.
- (54) Dommar **Utgård:** Eg er i det hovudsaklege og i resultatet einig med førstvoterande, dommar Matheson.
- (55) Dommer **Falkanger:** Likeså.
- (56) Dommer **Gjølstad:** Likeså.

(57) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

I lagmannsrettens dom gjøres den endring at straffen settes til fengsel i 2 – to – år og 10 – ti – måneder.

Riktig utskrift bekreftes: